15/06/2020

Реакција Катихетског одбора Митрополије црногорско-приморске поводом хапшења координатора Катихетског одбора Митрополије црногорско-приморске

Право уставних слобода, хапшењем свештеника и координатора за вјерску наставу у нашој митрополији, је по ко зна који пут остало да виси у концептуалном простору актуелне политике Црне Горе. Хапшење свештеника Мирчете Шљиванчанина је нешто што представља сувишан, регресиван и коначно неприхватљив modus operandi једне власти, који у свом најдубљем значењу открива праву природу и мотиве режима користећи ситуацију са пандемијом.

Човјек је једино биће које не може без васпитања. А образовање и васпитање је немогуће одвојити од онога што вјеронаука нуди дјеци. Због свега тога, велика је одговорност вјероучитеља, а то они који у овим условима раде

најбоље знају. Образовати би значило обликовати човјека. Али професија вјероучитеља као и свештеника мора да буде важна у друштву, колико заслужује, што ових дана у Црној Гори не важи.

Власт Црне Горе не само што не дозвољава повратак вјеронауке у наставни систем ове државе и што тиме онемогућава просвећење и духовно оплемењивање бића младог човјека који је поред свега и изнад свега од самог стварања свијета религиозно биће, они приводе координатора Катихетског одбора, оног човјека који предводи и заједно са члановима одбора организује вјеронауку која се врши при парохијским храмовима наше Митрополије.

И док нам на нашу бруку и срамоту из свијета све чешће стижу вијести како су они који плове под заставом ове државе или су њени бивши носачи пендрека и пиштоља ухваћени у кријумчрењу дроге, Црна Гора у 21. вијеку лишава слободе човјека, свештеника, који је цијели свој вијек посветио ширењу љубави, правди и истини, поучавајући младе наштаје искључиво Ријечју Божијом, немајући на својој савјести чак ни обичан саобраћајни прекршај, а камоли какво теже противзаконито дјело. Осим, ако противзаконито дјело није дјело васпитавања дјеце и омладине по Закону Божијем. А ако би властодржци били иоле достојни службе коју обављају, онда би човјек и свештеник попут Мирчете Шљиванчанина био предложен за неку награду, државно признање или нешто томе слично, као онај који својом мисијом вјероучитељства образује младе по образу Божијем, по образу честитости, правдољубивости, истинољубивости, миротворства.

Пројављивање духа моћи је изгубило сваки утицај на све нас који имамо истину, смисао и вриједност као циљ. Страх и репресија су поражени пред нама. Силност моћних капитулира сваки пут пред честитошћу човјека кога приводите. Стварањем зоне неизвјесности, увођењем насумичности, подметање клипова под точкове једне савршене институције, која свједочи вјечну истину је постало немогуће. Свако наше супротстављање моћи смањује вашу снагу и ефикасност, свако ваше хапшење јача нашу снагу. Уносећи тензије, проблеме, неизвјесности, ваша сила и моћ, повинују се само властитим законима.

Овим писањем апелујемо на све оне који желе да демократија и вриједности живе. Јер није довољно да се легализују само њена формална правила. Много је важније да буде присутна у друштвеном тијелу неке групе, а она је данас у суштинском бићу црквене живе заједнице једног народа, која упућује своје истинске изазове владајућем поретку и препознаје их.

mitropolija.com